

NOSITE TO ODAVDE!

3. nedjelja korizme, B

Kao da Isus uživa u tome da nam s vremena na vrijeme „pobrka lončice“. A tako smo ih lijepo bili poslagali! Evo Isusa u punom elementu u hramu. Naljutio se na prodavače i mjenjače u hramu. Pogledajmo što se zbiva.

Očima običnog čovjeka gledano poslovnici ljudi u hramu nisu bili loš svijet. Nipošto. Možda su imali malo više smisla za poslovnost i zaradu, ali su zapravo bili na službu ljudima. I to ne na službu u nekim običnim poslovima, nego u svetim poslovima. Naime, kad bi se čovjek uputio u hram da žrtvuje, nije mu baš bilo zgodno da pred sobom goni životinju određenu za žrtvovanje, pogotovo ako bi dolazio iz udaljene Galileje. Srećom, u hramu je bio susretljiv trgovac koji bi mu rado (po možda umjereno većoj cijeni) prodao dobra ovna, ili za siromašnije, par golubova. Nadalje, ako bi čovjek htio nešto darovati za hram, našao bi se u neprilici: u hramsku se riznicu nisu smjeli ubacivati „poganski“, nego samo „hramski“ novci. I što da učini pobožni hodočasnik? Srećom, u hramu su bili i mjenjači novca. Sve u interesu hrama i hramskog bogoslužja.

No, Isus očigledno nije tako mislio. Ne samo da nije tako mislio, nego je svoj drugačiji stav i pokazao. I to kako! Načinio je bič od užeta, i sve ih istjerao van zajedno s ovcama i volovima. Mjenjačima je isprevrtao stolove a prodavače golubova poslao van.

Prodavači su bili ljuti. Vjerojatno su ovako razmišljali: „[to si taj umišlja? Mi služimo i ljudima i hramu. [to bi on sada htio?“ Pa njihova je služba nužno potrebna za pravilno odvijanje hramskih žrtava. Konačno, i oni, trgovci, imaju pravo živjeti od svoga rada.

Isus je, međutim, htio da hram bude slobodan od svake buke izvanjskosti. Sve su te službe mogle biti i izvan hramskih zidina. I doista nije bilo nikakve potreba da se od hrama načini „kuća trgovačka“. Pa makar poneko nešto manje zarađivao.

Eto, tu smo. A baš smo mislili kako smo poštteni i kako ni u čemu ni Boga, ni bližnjega ne zakidamo. I tako lijepo znademo umotati u celofan pobožnosti naše gluposti i naš smisao za posao, zabavu i profaniranje svega što je sveto.

Prisjetimo se prošloga Božića. Koliko muka oko spremanja jela. Koliko (i kako) se pojelo i popilo. Koliko vremena izgubilo na pranje prozora i zavjesa, spremanje stana, kuhanje, umatanje poklona, urešavanja Božićnog drvca... Tko bi još imao vremena za molitvu, božićnu pjesmu! Možda se nismo stigli čestito ni ispovjediti, pomoliti, sabrati... Sad kad dolazi Uskrs (ove godine veoma brzo) cijeli se scenarij ponavlja.

A taj se scenarij ponavlja i kod krštenja i kod prve pričesti, a da ne govorimo o vjenčanju. Od silnih priprema, poklona, cvijeća, ručkova, kolača, svih inih íća i pića, tko bi se još sjetio molitve, ispovijedi, mise... A bavimo se svetim stvarima. Dragi Bože, pa zar ne vidiš da mi slavimo naše velike blagdane. Pa mi se pripravljam na velike i važne sakramente! Tu je krštenje, tu prva pričest, tu krizma. Dragi Bože, razumjet ćeš da za svadbu i vjenčanje treba biti sve u najboljem redu... Mi se bavimo svetim stvarima!

„*Nosite to odavde!*“ Oštre su to riječi. Isus je nedvosmislen. I vidi dobro. I nema potreba da se sakrivam iza onoga što stoji ispred mene. Gospodin me gleda i govori mi: „*Nosi to odavde!*“ Da ono što je bitno i osnovno zablista. Da nam izvanjskosti ne zasjene svjetlost Kristova evanđelja.

Nije ovo bio lak govor. Teške su to riječi. Ali u ovom vremenu, u korizmi, zasigurno primjerene.

Zvonko Pažin